

Очаране наочаре (Приче о Београду), Светлана Велмар-Јанковић
Историја Београда

Ово је једна историјска књига пуна авантуре и узбуђења. У њој се упознајемо са Луком и Миленом, који за Лукин рођендан добијају наочаре. Зашто баш наочаре? Зато што тако почиње авантура кроз прошлост Београда.

Књига има седам прича, а свака се врти око неке животиње, што ми се много свиђа. Прва прича се дешава у Винчи, а пошто сам била тамо, добила сам и ја неку врсту „наочара“ слушајући кустоса из музеја. Са великим узбуђењем пратила сам причу о дечаку Аику, у чијем је селу избио пожар. Пожар је угашен захваљујући њему, па је Аик постао херој. Ту је и прича у којој је девојчица спасавајући јаренце открила лековиту бару, а њен брат је убио змију која је напала јаре и његову мајку. На месту лековите баре данас се налази Вишњичка бања. Допала ми се и прича о сину богатог човека и његовом робу који су ишли да виде дивље звери. Изненада, изашао је лав и роб је причајући са њим успео да га врати у кавез. Од рака из Винче, до Крагуја из тврђаве, преко гује под Деспотовом кулом, па све до Сребрног белца на Калемегдану посматра се прошлост Београда кроз „очаране наочаре“. Занимљиво је што у књизи, између прича, постоји међувреме у којем се наши јунаци одмарају од историјских авантура. Читајући научила сам много тога о свом родном граду, па и то да се у време римског царства звао Сингидунум. Цела књига је много лепа, али ме је погодила реченица о Очараном Оптичару: „Уверили смо се да је племенит, а то је особина која као да се изгубила у наше време.“

Треба да негујемо племенитост јер ће тако свет бити много лепше место за живот.